

махване задълженията на бедните и сръдни селяни, противъ изключителните закони, за освобождаване на политическите затворници и прекратяване на всички дѣла, заведени по тѣхъ. . . Изпратиха резолюцията въ редакциите на много вестници. Въ два — единъ работнически и единъ земледѣлски, — бѣше напечатана изцѣло. Въ единъ провинциаленъ имаше само извадки за задълженията на селото. Вестниците минаха презъ много ръце, мнозина имъ се порадваха, поприказваха общо върху тежкото положение и забравиха.

Следъ това събрание кмета Динко Пържикозинъ стана много надутъ, сериозенъ и важенъ. Споредъ както разправяше той, околийскиятъ началникъ го викалъ въ управлението и му се каралъ, дето разрешилъ такова събрание.

— Нѣмамъ време, — казваше той гроснато, — заради васъ азъ да ямъ калая . . .

И ето, когато на следната вечеръ селскиятъ комитетъ се събра да опредѣли дневниятъ редъ, Дѣлчо Пенкелеровъ, здруженъ земледѣлецъ, сви устни.

— Дали ще го разрешатъ отъ общината?

— Кой? Защо да го не разрешатъ?

— Па нали знаешъ . . . Пържикозината се е надулъ като бръмбаръ на лайно . . .

— Жанката тази сутринъ е билъ при него. . . приказвали . . . — рече неопредѣлено и малко плахо Янко Филиповъ, единъ отъ тримата безпартийни членове на комитета.

— Майната му! — махна Мандьовъ. — Не е забранено да си приказватъ . . . Пъкъ събранието Пържикозината ще го разреши като попъ...

— Ще повикатъ полиция . . .

— Я му изкарай ти петстотинъ души, — за-